

הילד והזאב הקטן

היה היה פעם ילד שחי עם הוריו בבקתה קטנה ביער. אבא שלו היה צייד ואמא עשתה את הכל בבית – כיבסה, בישלה, ניקתה את הבית, תפרה, רגזה ונאנחה.

היה גם זאב קטן. הוא חי באותו היער, במערה עם משפחתו, כלומר עם קבוצת זאבים, כי זאבים אוהבים לחיות בקבוצות.

הילד שיחק עם ילדים אחרים שהזדמנו ליד ביתו, ילדי כורת העצים, בת הכובסת, בן של המסגר וילדה קטנה שמדי פעם הזדמנה ליער כדי לאסוף אוכמניות.

הזאב הקטן שיחק עם זאבים קטנים אחרים, עם האחים והאחיות שלו, עם בני דודים וגורים אחרים. אחדים מהם היו בגילו, אחרים גדולים או קטנים יותר. הם התגלגלו על הארץ, וניסו כאילו לנשוך זה את זה.

אבל גם הזאב הקטן לא יכול היה לפעמים להירדם בלילה, כי הזאבים הגדולים סיפרו על הציידים שניסו לצוד אותם. גם עם הסיפור היה על שדה יפה או פלג המים, הרי תמיד הופיע בו הצייד הרע ששם מלכודת לזאבים או ירה בהם ופשט את עורם.

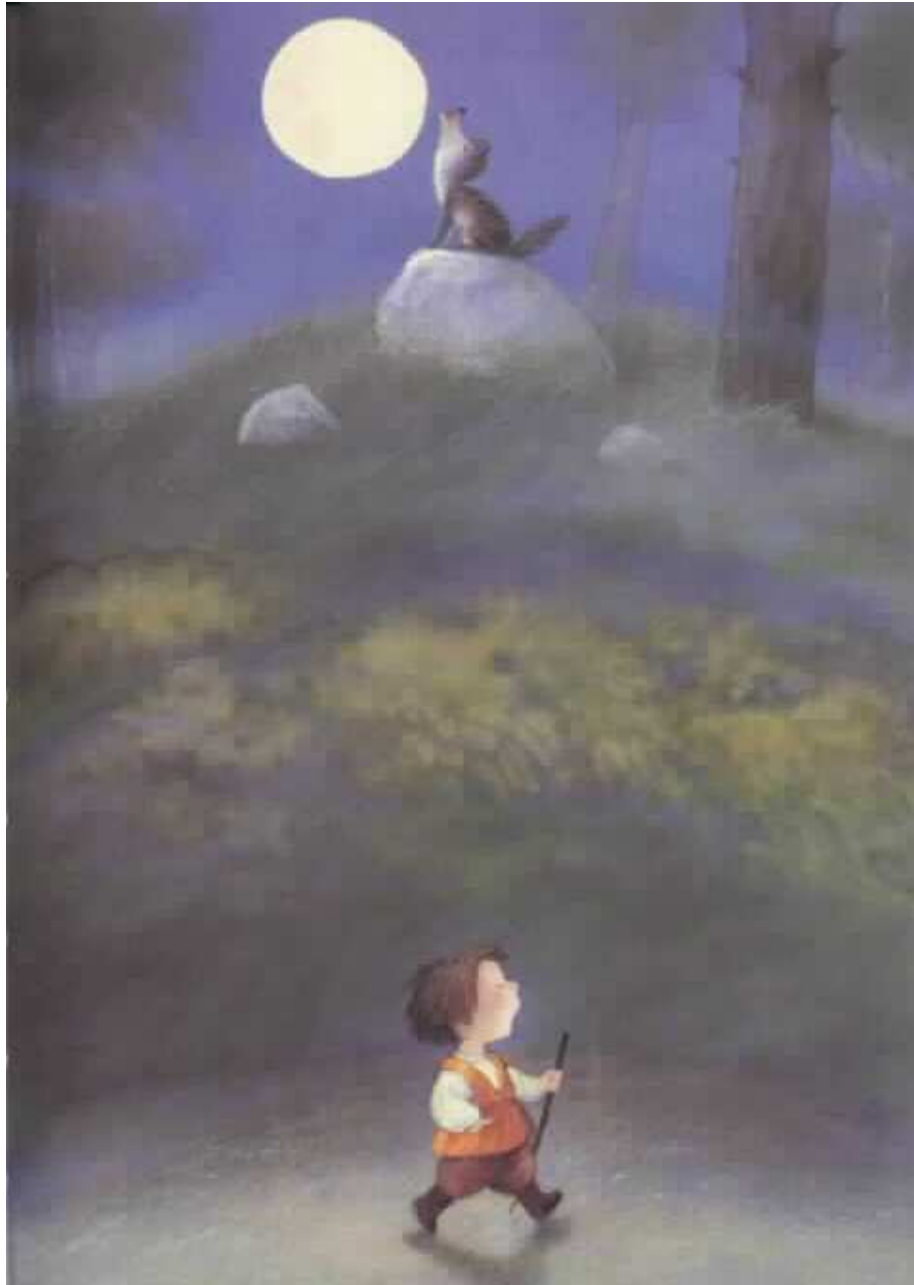
לפעמים אבא או אמא של הילד סיפרו לו סיפורים ליד האח ובסיפורים אלה כמעט תמיד היה זאב רע. פעם היה זה סיפור על שבעת הגדיים, ופעם על הכיפה האדומה ותמיד הופיע בהם זאב שהפחיד מאוד את הילד שבסיפור. הוא רטן, פתח את פיו מלא שיניים חדות והפה היה תמיד גדול מאוד כדי שיוכל טוב יותר לאכול את הילד.

כשהילד גדל הוא שאל מדי פעם את אמו: "אמא, מותר לי לשחק ביער?" ואמא תמיד אמרה: "אתה יכול לצאת, אבל אל תתרחק. אתה עלול לפגוש בזאב."

וגם כאשר הזאב הקטן גדל הוא שאל את אמא הזאבה: "אמא, מותר לי לצאת מהמערה לשחק בחוץ?" ואמא שלו אמרה תמיד: "תצא, אבל לא רחוק מדי. עלולים לתפוס אותך ציידים." והם יצאו ליער. תחילה לא התרחקו זה מביתו וזה מהמערה, אבל כשהם גדלו צעדיהם נעשו גדולים ובטוחים יותר, והם התרחקו כל פעם יותר מביתם. ומאחר והם חיו שניהם באותו היער הם התקרבו זה לזה כל יום יותר ויותר. ויום אחד הילד לא הרגיש שהוא מתרחק מאוד מביתו. תוך כדי הליכה הוא דרך על ענף יבש וזה עשה רעש גדול. והזאב הקטן שמע זאת, נבהל מאוד ורצה לראות מה קרה. וכך פתאום הם עמדו זה מול זה.

הם הביטו זה בזה.

שניהם עיוותו את פניהם מרוב פחד. המבטים שלהם נעשו מפוחדים ומבוהלים יותר ויותר. הם נבהלו נורא זה מזה, הסתובבו במקום וברחו מהר כל אחד בכיוון ביתו. כשהילד הגיע הביתה סיפר להוריו: "פגשתי ביער זאב, אבל הוא כל כך פחד ממני שמיד ברח."

וכשהזאב הקטן הגיע למערה סיפר אף הוא: "פגשתי ביער צייד. אבל הבהלתי אותו כל כך שברח מיד ממני."
בוודאי לא האמינו להם, לא לזה, ולא לזה. אבל הרי החשוב ביותר שהם בעצמם האמינו בכך. ולכן עכשיו כשהילד הולך ביער הוא מזמר לעצמו: "מי מפחד מהזאב הרע? אף אחד, אף אחד!"
ומאז גם הזאב הקטן מרים את חרטומו לקראת הירח ומילל: "רוץ, ברח, אני באאא!"